

טרה, עבירה שחזור מיוחד מטעם המטה הארצי אוסר אותה בפירוט.

כל העובדות האלה על פעולות המשטרה ואי-פעולותיה, אין להן שום הסבר הגיוני, זולת אחד: שצמרת המשטרה פעלה מתוך מצפון בלתי-יגיקי, כאילו חשדה שיש אמת בטענת העולם הזה על הקשר בין החטיפה לבין הש.ב. או מוסד דומה לו. הקירת המשטרה מעוררת את הרושם הגלוי כי לא באה לגלות עקבות, אלא לנהל מערכה פוליטית, ולהתעלם מכך שהעקבות הולכות ומטשטשות.

★ ★ ★

בניעה לרא תנאי

ק ק ע ק ר ק ע ז זה אפשר להסביר את פעולת המשטרה למחרת מעצרו של תבור ועד היום — פעולה שאין לה תקדים בהיסטוריה של משטרת העולם, ושם בארץ יש לה רק תקדים אחד: פרשת הפעולה של יחזקאל סהר נגד הקצין זאב שטיינברג.

המשטרה אירגנה מסע-השמצות רשמי, בגושפנות מפורשת של מטה משטרת ישראל, עליידי מסירת הודעות תכופות מטעם ראש לשכת המפקח הכללי של משטרת ישראל לעתרי נות. אותו איש, רמ"ח יעקוב נש, כתב לפני שנה, במכתב רשמי למערכת העולם הזה (מס' 4/1/6/ש — 4722 מיום 28.1.57) כלהלן: "המשטרה אינה נוהגת למסור... ואף לא מודעת אינפורמציה על החומר שבבידה, כל עוד אין בו הצדקה להביאו בפני שופט."

כל זה נכון, כנראה, כשאין הדבר נוגע למערכת העולם הזה. הפעם נהגה המשטרה בצורה הפוכה: היא מסרה לי- עתונות הודעות על תוכן עדותו של אלי תבור, תוך פירור שים משלה, בשעה שלא התכוננה אפילו להביא את האיש לדין על כל אשמה שהיא, אמיתית או מרומה.

מסתבר כי שומנם וסולתם של המשטרה והש.ב. עסקו הי- שבוע בדגירה על עדותו של אלי תבור, אשר נמסרה במצב של הלם, חוסר-שינה ממושך ורעב, כדי למצוא בה בכל מחיר סתירות כל שהן, על אף התנאים הבלתי-אנושיים המצויים בהם נגבתה עדות זו, היה היבול דל מאוד. למעשה לא נמצאה בעדות שנמסרה בידי הצעיר המהומם אפילו סתירה אחת.

עולם המשטרה לא התאשה. בהעדר סתירות של ממש, שטרות של שבירות העדות, נעזרה פשוט בכובים, בהסתתרות וזכותם לעתים ילדותיים ממש. גם אחרי שנכנעה לאתנאי ביום ג' בערב, ושיחררה את אלי תבור בלי שום ערבות, גם לא ערבות עצמית, ומבלי להאשים אותו בכל אשמה שהיא (אף לא באשמה שהיא עצמה הודרה לפרסם בעתונות תוך ציון העסיפים של החוק הפלילי), לא הרפתה ממשע מבייש זה, והמשיכה לספק מדי יום ביומו הודעות כוזבות לעתונות.

הודעות אלה הן כן מגוחכות וטפלות, עד שאין טעם אף להתחכך עליהן אחרי שיחרורו של תבור ללא תנאי אולם מוסב לחזור עליהן ולדון בהן במפורט, בזה אחר זה — ולו גם כדי לחשוף את הפרצוף המוסרי הרמה השכלית של האנשים שהיו מסוגלים לחברן.

★ ★ ★

חוק, חבטה והליכה

זו רשימת הסתירות-כביכול אשר מצאה המשטרה ב- עדותו של תבור, ואותן היא מסרה לפירסום-השמצה ב- עתונות:

● "החוקרים הוציאו בשואב-אבק את כל האבק והלכלוך שהיו בשערותיו של אלי תבור. הם מצאו הרבה חזל, אך לא מצאו טיבים של שהם סק... (מעריב, 2 בדצמבר). זה שקר. שום דבר לא הוצא משערותיו של תבור בשואב-אבק. מפקח-ראשון זאב (ב-ל"ל) שפירא, המומחה לנושע של מעבדת המשטרה, הוציא בדיקו, על פי-סת"נר סתמית, מעט לכלוך משערותיו של תבור. שפירא אינו מומחה בעבודת מדעית זו. הוא לא ערך שום פרוטוקול על הפעולה, לא החתים את הדגם בחותמת-שערה ולא החתים עליו את תבור. כל עוד לא נתקיים משפט, אין שום הוכחה שהדגם שגלוק בצורה כה בלתי-מדעית אמנם הגיע למעבדה, ושימש נושא לבדיקה, התיאור כולו מופרך מיסודו.

● "למה הלך בגלג 4 קילומטרים עד לביתו, ולא שכר מוניית? או מדוע לא ניגש למלון רמת-אביב... כדי לסלפן למשטרה או להעולם הזה, ולא ביקש לאספו או לשלוח מכונית... (מעריב, 2 בדצמבר).

מי יכול לדעת כיצד ינהג אדם כשהוא אחוז פחד-מוות, מהומם, לבוש בגדים קרועים, כשמניו וגמור עכו שלא למי-סור דבר על אשר קרה לו, לא למשטרה ולא למערכת? טענתו של אלי תבור, שהלך ברגל מפני שלא רצה לפגוש איש, מעוררת אימון מוחלט בנסיבות אלה. אין ספק שרצה לחשוב, תוך כדי הליכה, כדי להחליט מה לעשות — אם למסור את האמת, ואם לשתוק, כפי שציוו עליו חוספיו. הי- הסבר הנוסף של תבור, שלא היה לו כסף אלא לשתיית כוס עסיס בקיוסק שזוהה, הוא רק הסבר משני.

● "הרופא המחמטני שבדק את אליהו תבור לא מצא סימני חבטה בראשו... (מעריב, 2 בדצמבר).

תבור לא טען מעולם במשטרה שקיבל חבטה, הוא טען כי התכופף, איבד את הכרתו ונמשך פנימה. קריעת דש המעיל מעידה על סחיבה חזקה. בלי ספק יתכן שאמנם היה חבטה, במכשיר שאינו משאיר סימנים, כגון מקל-גומי מן הסוג הנפוץ בכמה מן המשטרות, שרותי-הבטחון וכנופיות הי- גאונסטרים בעולם. מקל כזה יוצר לחץ על המוח וגורם לי- איבוד החושים, מבלי להשאיר סימני-חבטה כשלעצמם. אולם גם זו רק השערה: תבור עצמו אינו יודע מה קרה, וכל עוד אין הוכחה הפוכה, גירסתו עומדת ללא צירעור.

★ ★ ★

קדפים, נעלים, מכונת אמת

מה מהאשמות המשטרה היו מבוססות על שק- רים פשוטים, ונסיון אינפנטילי להולוך שולל את דעת- הקהל. בין השאר:

נוביק

● "המשטרה אף טוענת, ובקשר לכך נמסרה הודעה מפי הדובר, רמ"ח יעקב נש, כי בדיה עדויות חתומות שלפיהן, טרם נמסרה הודעה רשמית על העדרו של הכתב, הביעו בני משפחתו את הסברה שהוא נחטף על-ידי הש.ב. בני המש- פחה העלו סברה זו בנוכחות מכרים בשעת מי-שחקל-פיס עד שעה מאוחרת בלילה, כאשר בלבם מקונן החשד לחטיפת בנם בידי הש.ב. (למרחב, 5 בדצמבר)

וזו הודעת-שקר המבקשת לסבך משפחה שלמה בהאשמה כאילו עזרה לבנה בצדק חטיפה. אפילו מציאה המנוחים נסוגו ממנה במהרה. הורי אלי לא ידעו על החטיפה עד לי- מחלת היום בשעה 10.30 בבוקר, כאשר הוחלט להודיע להם על כך, בניגוד לעצת סמל-המשטרה שעסק בחקירה. כאשר עובדה זו הובהרה על-ידי האב, מיהרה המשטרה להכחיש את עצמה, טענה כי הכוונה לא הייתה להורי אלי, אלא להורי אשתו. אם הייתה הכוונה כך, מדוע דובר על "חטיפת בנ-ס"?

האמת היא שהורי שולמית תבור, הקבלן לין ואשתו, פע- לו עוד באותו ערב בקדחתנות לשיחרורו של אלי. הם לא התיחסו ברצינות לדאגותיה הראשונות של בתם, בשעות הלה, אך לא אמרו מעולם לאיש כי אלי נחטף בידי הש.ב. — דבר שהם עצמם אינם מאמינים בו עד עצם היום הזה (בניגוד להורי אלי, שהאמינו בכך כבר ביום הראשון בבוקר, ואחזו באמצעים המתאימים).

כאשר לא נמצא אלי עד חצות, מיהר הקבלן דויד לין לי- מערכת. הוא הגיע למשרד בשעה 1 אחרי-הצות, ומכיוון שלא סמך רק על בתו, הגיש הוא עצמו בתחנת-משטרה אחרת תלונה נפרדת על היעלם חתנו. שנועד לו שיש חשד כי חוגי-פרסם ברחובות מעורבים בדבר, נסע בשעות הקטנות של הבוקר לרחובות, העיר שם את סגן ראש העיר וד"ר אה התערבותו האישית לשיחרור חתנו.

● "נעלי אלי תבור העלו חשד המשטרה כי מקרה הח- טיפה בוים. הנעליים שועל תבור לפני לכתו לקולנוע עם רעייתו הם במצב טוב בחלקם העליון, אם כי כוסו בוך ורפש ונמצאו עליהם גם שריטות. לעומת זאת חסרות לנעליים סוליות, ששופספו עד כדי כך שלא נשאר מהן מאומה... (למרחב, 5 בדצמבר).

הודעה תמוהה מאוד. האם ראשי הלינוק הם סנדלרים? מי מוסמך לקבוע איזה חלק של געל צריך להינזק בהליכה מסוג זה? הדבר תלוי הן בטיב הסוליות, הן בטיב החלק העליון, והן בטיב הדרך עצמה. געלו של תבור נקנו בי- חנות צרפתי לפני שלושת רבעי שנה. געל הסנדלר של אלי מכיר אותן היטב, ואפשר לבדוק את צורת השפשוף בקלות תוך שיחזור ההליכה במקום — אילו נעשה נסיון כלשהו לאתר אותו.

● "טענה אחרת בפי המשטרה היא כי בהמשך החקירה נאמר לאלי תבור כי בעדותו נתגלו כמה סתירות... ולכן הוצע לו להיבדק במכונת אמת... לאחר זמן הודיע: נמלכת?

אהרונים

בדעתו, לא אבדק בלי עורך-הדין תמיר. לבסוף עמד בדעתו לא להיבדק... (למרחב, 5 בדצמבר).

בצורה זו אפשר להולוך שולל הדימוסות, אך לא מי שיש לו אפילו מושג קלוש על מהותה של אותה מכונה הקרויה בניב העצמי (שלא בצדק) "מכונת אמת". מכונה זו אינה מגלה אמת בדרך פלא. היא מודדת פעולות שונות של הגוף, כגון לחץ-דם, בשעת החקירה. אין לנתונים אלה ערך בפני עצמם. הם הופכים לחומר (וגם זה מפוקפק) רק בידי האיש המפעיל את המכונה, המעריך את התוצאות, ולא תיתכן שום ביקורת אמיתית על דבריו של איש זה. שום בית-משפט אינו מקבל חומר זה ואינו מתחשב בו.

המומחה של משטרת-ישראל, שהיה מנתח את הנתונים, אינו אלא אותו צבי אהרונים, איש הש.ב., לפי עדות עצמו, שייחס לאלי את כל האשמות הבדויות. אלי הביע את רצונו להיפגש תחילה עם פרקליט, רק לאחר שראה כי נוהגים בו כחשוד ולא כמתלונן.

★ ★ ★

הפשע הבת-רמוש

אר טענות המשטרה עד מה, מוזרות לא פחות. הן יכולות להעלות רק חיוך על השפתיים.

● "בהמשך החקירה התחזק והלך סירובו לשתף פעולה עם חוקריו... (למרחב, 4 בדצמבר).

כן, אבל מתי? במשך 16 שעות של התעללות גופנית ופני- שית, שיתף אלי פעולה עם המשטרה, סיפר פעם אחרי פעם את איתנה עדות מפורטת. רק אחרי חקירה רצופה זו, כשה- משטרה כבר הודיעה בפומבי, בהודעה למעריב, כי היא טוענת שהחטיפה בווימה על-ידי אלי או חבריו לעבודה, נשתכנע אלי בצדק כי כל כונת החקירה לא הייתה אלא לספק חומר- השמצה לעתונות. רק אז הודיע על סירובו, אותו ניסח לי- מחרת היום בהודעה שפוררה הד רחב בארץ.

● "את החטיפה אי-אפשר היה (לדברי המשטרה) לבצע בצורה שתוארה על-ידי מר תבור... (חרות, 6 בדצמבר).

ישנם בארץ כמה אלפי אנשים הזוכרים חטיפות שבוצעו בדיק באותה דרך, על-ידי אותם האנשים עצמם: תקופת ה" סיוון". לזוגמה: חברי-הכנסת לשעבר אליהו לנקין, ממפקדי אצ"ל, נחטף לאור היום ברחוב בניהודה בירושלים, על-ידי קדרון איש הש"י של ההגנה, כיום פקיד בכיר בממשלת- ישראל, שהוביל אותו במכונית ישר למרכז הכולשת הב- ריטית.

ערב הבחירות לכנסת עמד העתון הניקר לפרסם כתבה גדולה על מבנה הש.ב. — כתבה שהייתה מדויקת עד להפ- יא. היא לא פורסמה לפי דרישתו הקיצונית של משה שרת, או ראשי-הממשלה, שאיים שבמקרה שתפורסם, לא יוכנסו הציונים-הכלליים לעולם לשום קואליציה (העולם הזה 1028). החומר הומצא להבוקר על-ידי כתבו, צבי אלדובי, כעבור זמן קצר נחטף אלדובי בצאתו מן המערכת, הוכנס בשיטה דומה למכונית ונלקח לחקירה, בה איימו עליו החוספיים אימים מרחיקי-לכת. אלדובי נסע לארצות-הברית.

● "קשה לנו (למשטרה) להבין, למשל, שאחד מחוספיו של אלי תבור הופיע בפניו בגלוי. הדבר אינו נראה הגיוני. מאחר שהאדם תואר על-ידי תבור כמדבר במבטא צברי מובי- הקי, כלומר אדם שאפשר לפגשו ברחוב או בבית-קפה ולהי- כיר... (חרות, 6 בדצמבר).

ההגיון של מלים אלה מעיד על רמתו השכלית של הדובר, אולם תוכנו מתמיה עוד יותר: האם מתלונן החוקר על מבצ- ערהפשע, שלא היו די זהירים או די מושלמים? ומה היה לחוספיים לחשוש, לאור פעולותיה של משטרת-ישראל הי- שבוע?

ואם נבונים דברי החוקר, מדוע לא נעשה הדבר שהוא רומז עליו: לקחת את אלי תבור לבתי-הקפה הידועים כמשכן לי- יסודות מסוב, זה, או למיעונוים המתאימים, כדי לנסות ולי- זהות את האיש?

★ ★ ★

עצבנות וממטום משווע

ההטענות המבולבלות והילדותיות האלה מוכיחות לא רק את כונת צמרת המשטרה, אלא גם על רמתו המידרדרת של מוסד זה בחודשים האחרונים, ואת עצבנותו הגוברת.

אילו היו אותם האנשים קצת יותר פקחים, לא היו מגלים את כוונותיהם באותה שקיפות. הם היו נוהגים, לפחות למר- אית עין, כפי שהיה צריך לנהוג, עורכים חקירה מסועפת מדומה, שומרים כלפי חוץ על הגנינות האלמנטרית — ומכ- ריונים לבסוף על אותם החשדות הנפסרים. אולם מאז הפך עמוס בן-גוריון לאיש הקובע במשטרה, מודגשת רמתו הי- אישית בכל פעולותיה. הטימטום המשוע המבצב מתוך התנהגות צמרת המשטרה בפרשה זו, מקל בהרבה על מבק- שי-האמת.

דבר בלתי-נשמע בעולם הוא כי קציני-משטרה מוסרים לי- עתונות חומר המאשים אורחים פרטיים בעבירות אשר אין להם מתכוונים להביאן לבית-המשפט, תוך כדי הודאה שאין שום הוכחות להאשמה. בלי כל קשר לעצם פרשת תבור על צדיה השונים, זוהי סכנה ציבורית ממאירה. האורח המותקף אינו יכול להתגונן בפני הודעות שהן "מחוסנות" במובן החוקי, ואינן מאפשרות הביעה של הוצאת-דיבה.

הציבור אינו יכול לעבור לסדר-היום על תופעה חדשה זו של משטרה, המנהלת מסע-תעמולה פרטיים, לפי דפוטים מפלגתיים. השבוע נראה בעליל כי מוסד זה הפך למפלגה במדים, המנהלת מאבקים פרטיים, פורעת חשבונות אישיים וחלק מרכזי מפעולותיה מוקדש להאזיר את שם מפקדיה ולספק את תאוות הנקם שלהם. אם לא תאזור הכנסת עוז לשנות את פני הדברים, יביא הדבר אסון למדינה.